

”מותו של סוכן” מאת ארתור מילר

דמות: ביף

אף אחד לא תולה את עצמו וילי!
אני ירדתי היום בריצה אחת עשרה קומות, עם עט נובע ביד.
ופתאום עמדתי, אתה שומע אותי? ובאמצע בניין המשרדים הגדול הזה,
עמדתי באמצע הבניין הזה, וראיתי את השמים, ראיתי את הדברים שאני
אוהב בעולם הזה. העבודה, האוכל, והזמן לשבת ולעשן סיגריה.
אני הסתכלתי בעט הזה, ואמרתי לעצמי- למה לעזאזל אני גונב את הדבר
הזה מכאן? למה אני מנסה להיות מה שאני לא רוצה להיות? מה אני
עושה בתוך המשרד הזה, מה אני עושה מעצמי אידיוט, בזמן שכל מה
שאני רוצה זה להיות שם בחוץ ולחכות לרגע שבו אני אוכל לצעוק ולומר
שאני יודע מי אני! למה אני לא יכול לומר את זה, וילי?
אבא, כמוני יש עשרה בדולר וגם כמוך. אני לא טיפוס של מנהיג, וגם אתה
לא. אף פעם לא היית יותר מפועל פשוט שרבץ בפחי זבל בדיוק כמו כל
האחרים!

אני שווה דולר בשעה וילי! ניסיתי את מזלי בשבע מדינות, ולא הצלחתי
להעלות את המחיר. דולר בשעה! אתה תופס למה אני מתכוון? אני
הפסקתי להביא פרסים הביתה, ואתה תפסיק לחכות לפרסים האלה!
אבא אני אפס, אני אפס, אני כלום. אבא, אתה לא מסוגל להבין את זה?
אני לא אומר את זה בכדי להרגיז אותך. אני פשוט מה שאני, זה הכל.
אתה רוצה להניח לי סוף סוף לעזאזל? קח את החלום ושרוף אותו לפני
שמשהו יקרה!
אני אסע בבוקר...